

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/194/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311207951
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2012:1311207951.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobkyne: M. U., N. D. X.. Č.. X, N., proti Ž.: U. U., N. G. C. Z. Č.. XX, N., o zvýšenie výživného, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 13. januára 2011 č. k. 12C 102/2011- 39, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa sa **z r u š u j e** a vec sa mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť platiť výživné na žalobkyňu vo výške 205 eur mesačne od 1. 9. 2011, zročné výživné vo výške 820 eur za obdobie od 1. 9. 2011 do 31. 12. 2011 povolil žalovanému splácať v splátkach po 30 eur mesačne spolu s bežným výživným od mesiaca február 2012 pod následkom straty výhody splátok a žalobkyňi nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa je od 1. 9. 2011 študentkou Vysokkej školy pedagogickej a teda štúdiom sa pripravuje na budúce povolanie. Jej výdavky predstavujú 205 eur mesačne. Jej matka zarába mesačne 350 eur a poberá rodinné prídavky a výživné na dve deti, čo spolu predstavuje okolo 500 eur mesačne. Žalovaný pracoval v spoločnosti Euro Betón, spol. s r. o., jeho pracovný pomer v tejto spoločnosti sa skončil dňa 31. 12. 2001 na základe dohody o skončení pracovného pomeru. Za obdobie od júna do decembra 2011 dosahoval príjem 688 eur mesačne. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba je dôvodná. Žalobca má pre seba k dispozícii príjem 688 eur mesačne, pričom v mesiacoch január a február 2012 obdrží aj dvojmesačné odstupné. I keď je v súčasnosti nezamestnaný, vzhľadom na jeho profesiu - vodič nákladného auta je predpoklad, že sa mu v krátkom čase podarí zamestnať. Žalovaná žije iba z príjmu matky, ktorá z neho vyživuje aj seba a ďalšiu dcéru. Vzhľadom na to je výživné vo výške 205 eur mesačne podľa názoru súdu prvého stupňa primerané odôvodneným potrebám žalobkyne. Preto súd prvého stupňa s poukazom na §§ 62, 63 ods. 1, 65 ods. 3, 75 ods. 1, 2, 77 ods. 1 prvá veta Zák. o rodine žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť platiť výživné na žalobkyňu vo výške 205 eur mesačne od 1. 9. 2011. Výrok o zročnom výživnom súd prvého stupňa neodôvodnil a výrok o trovách konania odôvodnil tým, že konanie o vzájomnej vyživovacej povinnosti rodičov a detí je zo zákona oslobodené od súdnych poplatkov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Uviedol, že súd prvého stupňa nedostatočne preskúmal skutočné životné náklady žalobkyne. Záver súdu prvého stupňa, že má k dispozícii príjem 688 eur mesačne, nezodpovedá skutočnosti, pretože od 1. 1. 2012 je nezamestnaný. Žalovanému nie je známe, na akom základe dospel súd prvého stupňa k záveru, že sa mu podarí zamestnať. Napokon žalovaný v odvolaní namietol zaujatosť zákonnej sudkyne súdu prvého stupňa M.. S. Z.. Jej zaujatosť vyvodil z toho, že na pojednávaní sa zákonná sudkyňa tykala so žalobkyňou.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie na pojednávaní a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nie je vecne správny.

Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal tým, či je opodstatnená námietka zaujatosti sudkyne súdu prvého stupňa M.. S. Z., ktorú uplatnil žalovaný. Ak by totiž námietka zaujatosti bola opodstatnená, napadnutý rozsudok by bolo treba už len z tohto dôvodu zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.

Z obsahu námietky zaujatosti vyplýva, že žalovaný ju odôvodnil okolnosťami, ktoré spočívajú v postupe zákonnej sudkyne súdu prvého stupňa M.. S. Z. v konaní o prejednávanej veci. Takéto okolnosti však nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu a na takúto námietku zaujatosti súd neprihliada (§ 14 ods. 3, § 15a ods. 5 O.s.p.). Námietka zaujatosti uplatnená žalovaným preto nie je opodstatnená.

V prejednávanej veci bolo zistené, že naposledy upravil výživné na žalobkyňu zo strany žalovaného Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo 6. 5. 2008 č. k. 38P/159/2008- 26, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. 6. 2008. Týmto rozsudkom Okresný súd Bratislava III schválil dohodu rodičov, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal platiť výživné na žalobkyňu vo výške 2 000 Sk (66,38 eur) od 1. 5. 2008.

Z toho je zrejmé, že v prejednávanej veci ide o konanie o zvýšenie výživného v zmysle § 78 ods. 1 Zák. o rodine. Preto mal súd prvého stupňa zistiť (a uviesť v odôvodnení napadnutého rozsudku), aké boli pomery žalobkyne a žalovaného v čase poslednej úpravy výživného, a tieto pomery porovnať s ich súčasnými pomermi. Na tomto základe mal súd prvého stupňa ustáliť, či od poslednej úpravy výživného došlo k takej podstatnej zmene pomerov na strane žalobkyne, prípadne žalovaného, ktorá odôvodňuje zvýšenie výživného. Súd prvého stupňa takto nepostupoval. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa v podstate postupoval tak, ako keby išlo o prvú úpravu výživného na žalobkyňu. Z celého odôvodnenia napadnutého rozsudku je otázka zmeny pomerov obsiahnutá iba v jednej vete (predposledný odsek posledná veta 5. strany odôvodnenia). To spôsobuje, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný.

Výrok o zročnom výživnom súd prvého stupňa neodôvodnil vôbec. Keďže však súd prvého stupňa vyčíslil zročné výživné za 4 mesiace (1. 9. 2011 - 31. 12. 2011) vo výške 820 eur, možno vyvodíť, že vychádzal z toho, že za toto obdobie žalovaný vôbec neplatil výživné na žalobkyňu (205 x 4 = 820 eur). Žalobkyňa však na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 16. 11. 2011 vypovedala, že žalovaný na ňu platí výživné vo výške 62 eur mesačne. Žalovaný na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 13. 1. 2012 a na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 25. 6. 2012 vypovedal, že platí výživné na žalobkyňu vo výške 130 eur mesačne. Inými slovami, súd prvého stupňa pri vyčíslení zročného výživného nevzal do úvahy platby žalovaného a tieto neodpočítal od celkovej sumy výživného, ktorú mal za obdobie od 1. 9. do 31. 12. 2011 zaplatiť.

Súd prvého stupňa vo veci rozhodol dňa 13. 1. 2012, teda v čase, keď už bol žalovaný nezamestnaný a napriek tomu vychádzal z toho, že žalovaný má k dispozícii taký mesačný príjem, ako keby bol zamestnaný. Pokiaľ súd prvého stupňa poukázal na to, že žalovanému bude vyplatené odstupné, jednak neuviedol jeho výšku a jednak v čase vynesenia napadnutého rozsudku žalovanému odstupné vyplatené ešte nebolo. Odvolaciemu súdu nie je známe, na akom základe dospel súd prvého stupňa k záveru, že u žalovaného je vzhľadom na jeho profesiu predpoklad, že sa v krátkom čase zamestná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že rozsudok vo veci nemožno založiť na predpokladoch, ale na skutkových zisteniach.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok nie je vecne správny. Preto ho odvolací súd zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a podľa ods. 2 tohto ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V ňom bude súd prvého stupňa musieť zistiť pomery účastníkov v čase poslednej úpravy výživného, porovnať ich s ich súčasnými pomermi a na tomto základe ustáliť, či došlo k takej podstatnej zmene či už na strane žalobkyne alebo žalovaného, ktorá odôvodňuje zvýšenie výživného.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa riadne odôvodní v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvého stupňa, že v odôvodnení rozsudku nie je potrebné uvádzať všetky prednesy účastníkov konania, resp. reakciu jedného z nich na prednes druhého.

V novom rozhodnutí o veci súd prvého stupňa rozhodne o trovách prvostupňového i odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.). Odvolací súd upozorňuje súd prvého stupňa, že o trovách konania nemožno rozhodnúť s poukazom na § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 71/1992 Zb. Toto ustanovenie, podľa ktorého je predmetné konanie vecne oslobodené od poplatkov, totiž neupravuje rozhodovanie o trovách konania. Vecné oslobodenie od poplatkov nemá za následok, že by neúspešný účastník nebol povinný nahradiť úspešnému účastníkovi trovy konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. Ak úspešnému účastníkovi žiadne trovy konania nevznikli, súd mu ich náhradu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. neprizná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.